

ת"פ 50073/03/14 - מדינת ישראל נגד א' ל'

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 50073-03-14 מדינת ישראל נ' ל'
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם א' ל'

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בן ארבעה אישומים, המייחס לו ביצוע עבירות איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), כליאת שווא, בניגוד לסעיף 377 רישא בחוק, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 382(ג) בחוק, שלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287 (א), שתי עבירות של פגיעה בפרטיות, בניגוד לסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981, ושתי עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, בניגוד לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. **על פי עובדות האישום הראשון**, בתאריך 13.2.14 בשעה 21:00 לערך, שהו הנאשם וא.ש. (להלן: "המתלוננת"), אשר במועד הרלבנטי לאישום זה היתה בת זוגו של הנאשם מזה שלושה חודשים ובהריון ממנו, בבית הנאשם ברחוב **** ** ב**** (להלן: "הבית"). משביקשה המתלוננת לעזוב את הבית, אחז הנאשם בכוח בצווארה וחנק אותה, וכן אחז בגופה וטלטל אותה. חרף בכיה, המשיך הנאשם לחנוק אותה תוך שהוא אומר לה כי אם תעזוב אותו הוא יהרוג אותה. בהמשך ביקשה המתלוננת בתחינה כי הנאשם יאפשר לה לצאת מהבית, ובתגובה חנק אותה הנאשם פעם נוספת, ואיים בשנית כי יהרוג אותה אם תלך, וכן הטיח את גופה בחוזקה על המיטה, אחז בצווארה וחנק אותה פעם נוספת. כן נטל את מכשיר הטלפון של המתלוננת ואיים לשבור אותו, ובכך מנע ממנה ליצור קשר טלפוני עם משפחתה.

על פי עובדות האישום השני, לאחר ארועי האישום הראשון נעצר הנאשם, ושחרר בהחלטת בית המשפט

בתנאים מגבילים, לרבות הרחקתו מהמתלוננת למרחק של 50 מטרים לפחות ואיסור יצירת קשר עמה. כן ניתן כנגדו צו למניעת הטרדה מאיימת, במסגרתו אסר בית המשפט על הנאשם להטריד את המתלוננת, לאיים עליה, לבלוש אחריה, לפגוע בפרטיותה, וליצור עמה קשר בכל דרך. תוקפו של הצו הוארך ביום 19.2.14 בשלושה חודשים.

ביום 19.03.14 בשעה 16:52 לערך, עת שהתה המתלוננת בסניף "מקדונלדס" ב***** , התקשר אליה הנאשם ממספר חסוי, ומשענתה ניתק את השיחה. לאחר מספר דקות הגיע הנאשם למקום וביקש לשוחח עמה. המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את המקום וציינה כי תזמין משטרה, אך הנאשם שוב ביקש לשוחח עמה, ואך לאחר מכן עזב את המקום. כתוצאה ממעשיו המתלוננת חשה בלחץ והקיאה.

על פי עובדות האישום השלישי, בתאריך 22.03.14 בשעה 16:52 לערך, התקשר הנאשם אל המתלוננת שמונה פעמים ממספר חסוי, ומשענתה המתלוננת לשיחתו אמר לה הנאשם כי ברצונו לחזור להיות עמה בקשר רומנטי. המתלוננת ביקשה מהנאשם להפסיק להתקשר אליה והבהירה כי אינה מעוניינת בקשר עמו וכי תפנה למשטרה. אלא שהנאשם חייג אליה ארבע פעמים נוספות בין השעות 21:01-22:03.

על פי עובדות האישום הרביעי, בתאריך 23.03.14 בשעה 16:43 לערך, התקשר הנאשם אל המתלוננת ממספר חסוי, ומשענתה ציין בפניה כי ברצונו לחזור להיות עמה בקשר רומנטי וכי הם היו "על סף נישואין". על אף שהמתלוננת ביקשה כי יחדל להתקשר אליה, הנאשם התקשר תשע פעמים נוספות ממספר חסוי, בין השעות 16:44-19:23. המתלוננת שוב ושוב הבהירה כי אינה מעוניינת בקשר עמו וכי תפנה למשטרה.

3. בתשובתו לאישום הראשון, הודה הנאשם בעובדות החלק הכללי ובכך ששהה עם המתלוננת בביתו, אך כפר ביתר העובדות אשר יוחסו לו.

באשר לאישומים הנוספים, טען תחילה הנאשם טענה מקדמית באשר לעצם האשמתו בהוראת החיקוק של הפרת הוראה חוקית. הטענה נדחתה על ידי כבוד השופט קובו, ולאחר מכן הודה הנאשם בעובדות האישומים 2-4 ובהפרת הוראה חוקית, אולם טען כי אין להרשיעו בשל עובדות אלו גם בהוראות החיקוק שעניינן פגיעה בפרטיות והטרדה באמצעות מתקן בזק.

דין והכרעה

האישום הראשון

4. **"אמר בראשית הדברים כי התרשמתי מבני זוג אשר בלשון המעטה ניתן לאמר כי אינם שגרתיים.** ניצבו בפני מתלוננת ונאשם - שני בני זוג לשעבר, הורים כיום לילד משותף, אשר ניכר כי אינם בשלים. במהלך הבאת הראיות טען כל אחד מבני הזוג כלפי האחר טענות בדבר מצב נפשי בעייתי, ובדבר אמונה בגלגול נשמות (עדות המתלוננת בע' 25, עדות הנאשם בע' 52).

לדברי המתלוננת עצמה היא סובלת מחרדה ודיכאון וטופלה בכדורים פסיכיאטריים כאשר הכירה את הנאשם, אולם לטענתה אינה הוזה או מדמיינת. במשטרה טענה כי היא מרגישה שהיא סובלת מדברים נוספים, ובבית המשפט הסבירה כי התכוונה ל"רגישות יתר" (ע' 26, ש' 24).

נטען על ידי ההגנה כי היו לה בעבר תקריות אלימות כלפי בני משפחתה, עד כדי הזעקת המשטרה. טענות אלו אושרו על ידי אימה של המתלוננת, אשר העידה כעדת התביעה, וטענה כי המתלוננת חוותה משבר בגיל ההתבגרות, כי הריבים היו כמו בכל משפחה, וכי כאשר אימה המתלוננת על אביה בסכין, היה זה מעשה שטות, ללא כוונה לפגוע (ע' 28).

מנגד, טענה המתלוננת כי הנאשם סובל מ-100% נכות, טענה אותה הכחיש הנאשם. הוא אישר כי הוא סובל מדיכאון וכי בעבר קיבל טיפול נפשי, אולם שלל קבלת טיפול תרופתי.

אמה של המתלוננת העידה כי המשפחה לא תמכה בקשר בין הנאשם למתלוננת, והסבירה כי הנאשם אינו עובד, ישן כל היום, נראה מזוהר, ונראה כי משהו "לא בסדר" אצלו (ע' 11).

יצוין כי אין חולק כי בני הזוג היו בקשר של כ-3 חודשים בלבד, כאשר המתלוננת כבת 20, ובמהלך קשר זה הרתה המתלוננת פעמיים לנאשם, וכיום השניים הורים לתינוק.

5. באשר לנסיבות הכרותם העידה המתלוננת כי הסכימה לבקשת הנאשם לפגוש בה אף שבאותה תקופה היה לה חבר אחר, וכי הנאשם הפחיד אותה וניצל את חרדותיה כדי להביאה לקיים עימו קשר זוגי (ע' 17-18). זאת, באמצעות תאורים אודות מלאכים שהוא רואה, תיקשור, ועוד. היא ציינה כי אימרתיו אלו של הנאשם הלחיצו אותה, וכך גם אמירת הנאשם כי היא חולה ורק הוא יכול לסייע לה, וכי סבתה שנפטרה שלחה אותו כדי להגן עליה. המתלוננת העידה כי האמינה לדבריו של הנאשם, ואף כאשר נכנסה להריון מהנאשם והפילה באופן טבעי, גרם לה הנאשם להאמין כי הוריה גרמו לכך וכי אסור לה לבטוח בהם. בהקשר זה יצוין כי במשטרה הביעה המתלוננת חשש פן ידעו הוריה כי היא בהריון שני מהנאשם, שכן לדברי הנאשם הם עלולים להזיק לה ולגרם להפלה (נ' 2 ש' 7-9). המתלוננת העידה כי פחדה שאם תתרחק מהנאשם יקרו לה הדברים הרעים אותם תאר, ולכן שמעה לדבריו (ע' 18). כן העידה כי הפסיקה ליטול כדורים פסיכיאטריים כאשר הכירה את הנאשם, לדבריה מאחר שהנאשם הניא אותה לעשות כן (ע' 25).

6. באשר לעובדות האישום הראשון, העידה כי היתה בחודש הראשון או השני להריונה. היא חפצה ללכת לבית הוריה לאחר שבועיים בהם לא ראתה את הוריה, אך הנאשם סרב והחל לחנוק אותה, כשהוא מאיים כי יהרוג אותה ויתאבד. לדבריה, בכל פעם שהנאשם חשב שבכוונתה ללכת, החל לחנוק אותה שוב, וכאשר אמרה לו שתישאר - חדל ממעשיו (ע' 19 ש' 26-32).

המתלוננת תארה כי החניקה היתה כה קשה עד שהיא חשה כי היא על סף הנשימה האחרונה שלה, וכי הנאשם שב וחנוק אותה פעמים רבות, במהלך כשעה. יצוין כי בהמשך טענה כי הנאשם חנק אותה כל

הלילה, ולא שעה אחת (ע' 22 ש' 25). לאחר מכן ניסה להירגע באמצעות קריאת תהילים, והיא ניסתה להירגע ולהירדם מאחר וידעה כי אין לה אפשרות לצאת את ביתו (ע' 20).

כשהתעוררה למחרת ראתה את הנאשם מביט בה כשומר פן תזוז, וכאשר שאלה שוב אם תוכל ללכת לבית הוריה החל שוב לחנוק אותה (ע' 20 ש' 11-7 וע' 38 ש' 24-23). לדבריה, כתוצאה מהמעשים, אמר לה שוטר שהגיע למקום כי כל הצוואר שלה אדום (ע' 21 ש' 26-25).

בהמשך יצא הנאשם למטבח להכין עבודה ארוחה, ולקח את מכשיר הטלפון הנייד שלה איתו על מנת שלא תוכל לשלוח הודעות שלא בנוכחותו, ואף איים כי ישבור אותו (ע' 20, ש' 23-20). המתלוננת תארה כי גם מהמטבח השגיח הנאשם שלא תזוז, וכי קודם לכן כשביקשה לצאת לשרותים השאיר את הדלת פתוחה כדי לוודא שאינה בורחת (ע' 20). כאשר ביקשה להקיא עשתה זאת לתוך דלי ושקיות בתוך החדר (ע' 22).

בעוד הנאשם שהה במטבח היא נותרה עם המחשב הנייד, אותו שכנעה את הנאשם להשאיר לה כדי שתוכל לשחק. לדבריה, הנאשם לא ידע שהיא יכולה לפתוח חלון אחד למשחקים ובחלון נוסף לפתוח את הפייסבוק ולשלוח דרכו הודעות. כך שלחה ללא ידיעתו הודעות בפייסבוק לאחיה, דודתה, וידיד, בהן ביקשה כי יצילו אותה.

היא טענה כי לא יכולה היתה לברוח, שכן בחצר הבית מצויים 2-3 כלבים גדולים, וגדר המקיפה את הבית עם שלשלאות (ע' 20), כששער החצר נעול (ע' 22 ש' 14-13).

7. המתלוננת נשאלה כיצד לא שמעו בני המשפחה של הנאשם את המתרחש, והשיבה כי ייתכן וישנו. לדבריה, צעקה הצילו, אולם לא שמעו אותה (ע' 21). גם בהמשך ניסתה לזעוק לעזרה, אולם לא היו לה כוחות (ע' 22). במקום אחר השיבה כי חששה לחייה ולכן לא צעקה (ע' 22 ש' 19).

כשנשאלה האם גם במהלך הלילה מכשיר הטלפון הנייד שלה לא היה בחזקתה, השיבה כי הטלפון היה רחוק ממנה, וכן כי חששה שמא יתקוף אותה הנאשם אם תגיע אל הטלפון (ע' 23, ש' 13).

8. **מנגד העיד הנאשם**, בן 23, אשר טען כי הוא לומד בישיבה, כי בשבוע הראשון להיכרותם נכנסה המתלוננת להריון, וכשהוריה גילו את דבר ההריון הם "**התחילו להתנכל אלי**" (ע' 45, ש' 13). בהמשך השניים תכננו את ההריון הנוסף (ע' 45 ש' 25, ע' 50 ש' 18), וככלל העבירו את רוב היום במיטה (ע' 46).

הנאשם תאר את ביתו כבית קטן בגודל 62 מטר, ובו שני חדרי שינה ללא סלון, כשדלת חדרו סמוכה לדלת חדר הוריו. הוא טען כי שער הבית אינו נעול אלא סגור ב"קליפס" נפתח (ע' 44, ש' 18). לדבריו השוטרים שהגיעו למקום כרזו שיפתחו להם משום שכל הנראה נרתעו מהכלבים שבחצר (ע' 55, ש' 25).

הנאשם הכחיש את המיוחס לו באישום הראשון, שלל את הטענה לפיה המתלוננת פחדה מהכלבים, ואף תאר כיצד היו מלקקים את פניה (ע' 44). הוא טען כי המתלוננת אינה יודעת מה המציאות וממציאה את הדברים שכן "**יש לה מחלה קשה, מחלת הדמיון, סכיזופרניה, היא בטוחה שזה קרה**" (ע' 46, ש' 19). הוא שלל את

הטענה כי הוא שהשפיע עליה להפסיק ליטול תרופות.

לדבריו ביום האירוע המתלוננת הייתה במצב נפשי לא טוב "...הייתה מופנמת, כולה מכונסת בעצמה.." (ע' 47, ש' 1). במהלך הלילה המתלוננת שיחקה במכשיר הטלפון הנייד שלה ובכך הפריעה לשנתו, ולכן לקח את הטלפון, כדי שלא תרעיש (ע' 47, ש' 9).

הוא שלל את הטענה כי שרט או חנק אותה, ומנע ממנה לצאת את החדר (ע' 47). כן שלל כי צעקה לעזרה, ושיער כי ייתכן ששרטה את עצמה (ע' 53). לדבריו, הכין לה ביום האירוע ארוחות בוקר וצהריים, ודאג לצרכיה.

הנאשם אישר כי הציע למתלוננת להחליף מספר ולהשתמש בטלפון ללא אינטרנט והודעות, שכן לדבריו נהגה ליצור קשר עם אנשים מפוקפקים (ע' 53, ש' 29-31).

כשנשאל באשר למניע של המתלוננת להעליל עליו, השיב כי המתלוננת סיפרה לו כי היתה ילדה מוכה, וייתכן כי רצתה לקבל תשומת לב מהוריה (ע' 51, ש' 15-6).

בהודעתו במשטרה (ת/3), תאר הנאשם באופן דומה את השתלשלות האירועים, ובכלל זה גרסתו באשר לנטילת הטלפון של המתלוננת. הוא טען כי לו היה מתרחש האירוע אשר תואר על ידי המתלוננת והיא היתה צועקת, הוריו היו שומעים אותה. כן היפנה לחקור את אביו אודות טענתו כי המתלוננת יצאה לשרותים, וטען כי יצאה לחצר ללטף את הכלבים. הוא קשר את התלונה למצבה הפסיכיאטרי של המתלוננת, ולכך שהפסיקה ליטול כדורים.

9. **התרשמתי כי המתלוננת אינה נערה שגרתית. כך, נוכח קשייה הנפשיים, ודבריה באשר לסיבות לקיום הקשר שלה עם הנאשם, מתן האמון שלה בדבריו הנאשם כי הוא בא להצילה, כי השניים נפגשו בגלגול קודם, ועוד** (דברים אותם הכחיש הנאשם מכל וכל). אף אם אין המתלוננת בגדר "אדם הלקוי בנפשו או בכושרו השכלי" כמשמעות המונח בהלכה הפסוקה (ור' ע"פ 4901/09 בענין פלוני), ואף אם לא הוכחו טענות ההגנה בענין זה, הרי שאין חולק כי המתלוננת הפסיקה ליטול כדורים פסיכיאטריים בסמוך לאחר הכרותה את הנאשם, ונוכח מכלול מאפייניה האישיותיים אשר תוארו לעיל, התרשמתי כי יש לבחון את גרסתה במשנה זהירות.

לאחר שבחנתי את הדברים אני מוצאת כי עדותה מעוררת קושי, הן במישור הפנימי של העדות, והן אל מול הראיות החיצוניות, כמפורט להלן.

10. בבית המשפט הוצגה תמונת ביתו של הנאשם, המתגורר עם 2 הוריו (נ/3). בתמונה נראות דלתות חדרו של הנאשם וחדר הוריו. 2 הדלתות עשויות עץ ובמרכזן חלון פתוח עם וילון, והן סמוכות זו לזו.

מר ר' ל', אביו של הנאשם, העיד כעד הגנה ותאר כי הבית הינו בגודל של כ- 67 מ"ר. הוא העיד כי לא שמע את המתלוננת זועקת לעזרה, אף כי ניתן לשמוע כל רעש בבית, ולא ראה חבלות על גופה. הוא עמד על כך שלו היה שומע

אותה צועקת לעזרה, היה מסייע לה ואף מזעיק את המשטרה במידת הצורך. כן טען כי גם כאשר הגיעה המשטרה למקום היתה המתלוננת שקטה ורגועה, וכי קודם לכן ראה אותה הולכת לשרותים, אז שאלה לשלומה (ע' 58). בהודעתו במשטרה תאר העד את הדברים באופן דומה.

בעדותו של האב נפל אמנם פגם מהותי, שכן הוא אישר כי קרא את כל הפרוטוקולים שבתיק טרם הדיון וניכר היה כי הוא בקי בעדויות עדי התביעה. עם זאת, התרשמתי כי אין המדובר באדם מתוחכם ומחושב, כפי שאף נלמד מעצם העובדה כי סיפר מיוזמתו שקרא את הפרוטוקולים, והציג אחד מהם בעת עדותו.

התרשמתי כי לו היה מתרחש הארוע הנטען בביתו, ארוע מתמשך וקשה, היו שומעים בני הבית את המעשים, והאב לא היה מתעלם מהתרחשות שכזו.

לפיכך, אני מתקשה להאמין כי הנאשם חנק את המתלוננת, כגרסתה, במשך שעה, עד כי חשה שהיא אינה יכולה לנשום, ואף שצעקה לעזרה לא חשו הוריו של הנאשם, אשר אין חולק כי היו במקום, ואשר ידעו כי המתלוננת נושאת בבטנה את נכדם, לסייע למתלוננת.

11. בנוסף, בבחינת גרסת המתלוננת במבחני ההגיון ונסיון החיים, קשה להניח כי לו היה חונק הנאשם את המתלוננת מספר פעמים במשך שעה, ועושה כן גם ביום המחרת, ומטלטל את גופה בחוזקה, כגרסתה, הסימנים היחידים שהיו נותרים על גופה היו שריטות עדינות.

12. **בבקשה לצו מניעה במעמד צד אחד**, אותו הגישה המתלוננת לאחר הארועים, צוין בתצהיר עליו חתמה כי הנאשם **נעל את דלת החדר** (נ/4 ס' 11), אף כי למראה התמונה נ/3 אין חולק כי לא ניתן לנעול את דלת החדר, וכי החלון הגדול הקרוע בדלת זו מאפשר שמיעת כל רחש. המתלוננת השיבה כי התצהיר נוסח בטעות, וכי ממילא **"לא הייתה לי דרך לצאת, כי היו כלבים ויש שער נעול"** (ע' 32, ש' 18).

13. **באשר לשער**, הרי שאין חולק כי במשטרה לא ציינה המתלוננת כי השער היה נעול, ולא התייחסה לכלבים בחצר (ע' 32 ש' 21). הן הנאשם והן אביו העידו כי השער אינו נעול. אמנם שוטר אשר הגיע למקום, **רס"ר גל עקביא**, העיד כי מסביב לבית גדר ובחצר 3 כלבים גדולים, וכי שער הבית היה נעול (ע' 41, ש' 19-1), אולם בחקירתו הנגדית אישר כי לא ציין בדו"ח הפעולה את היות השער נעול, והבהיר כי אינו בטוח אם השער היה נעול ביום הארוע.

העובדה כי הכלבים גדולים ועלולים להיות מאיימים או תוקפניים לא הוכחה בעדות אביו של הנאשם, אלא שלדבריו המתלוננת התיידדה עם הכלבים. אין ללמוד מחששם של אנשים הבאים מן החוץ ואינם מכירים את הכלבים, כי בהכרח גם המתלוננת, אשר התגוררה במקום שבועיים לפחות, נרתעה מפני הכלבים.

14. **חיזוק משמעותי לראיות התביעה מצוי לכאורה בהודעות ששלחה המתלוננת לאחיה, לדודתה, ולידיד, באמצעות הפייסבוק (ההודעות הוגשו וסומנו ת/2).** אין חולק כי לאחר משלוח ההודעות אל

האח, הציג אותן האח לאמה של המתלוננת, והמשטרה הוזעקה אל הבית.

בהודעות ששלחה לאחיה, צ.ש, כתבה "הצילו" וכי הנאשם רוצה להרוג אותה אם תלך לביתה ואם תיפרד ממנו. היא כתבה כי הנאשם אינו נותן לה את הטלפון, וביקשה מאחיה לבקש מאמם לשלוח אליה הודעות כדי שיחזה להיראות כאילו האם דואגת לה ומבקשת ממנה להגיע לביתה. עוד ביקשה כי מאוחר יותר תערב האם את המשטרה. מספר פעמים ביקשה שלא יגיעו באופן מיידי אלא בערב.

דברים דומים נכתבו גם בהודעות אל הידיד ואל הדודה.

ראשית ייאמר, כי באף לא אחת מההודעות הרבות, אשר נשלחו לאורך מספר דקות, לא טענה המתלוננת כי הנאשם היכה אותה, חנק אותה או טלטל אותה, וההודעות עוסקות באיומים בלבד. נסיון החיים מלמד כי לו היה הנאשם חונק את המתלוננת כגרסתה, עד כדי חשש לחייה ותחושה של אובדן הנשימה, היתה המתלוננת מציינת ולו באחת ההודעות כי הנאשם היכה אותה, ולא רק מאיים בהריגתה ובלקיחתה לאילת.

לא למותר לציין כי גם א' ד' אמה של המתלוננת - לאחר שיצאה המתלוננת את בית הנאשם וסיפרה על שאירע, סיפרה רק על כליאת שווא ואיומים, ולא על תקיפה בפועל (ע' 10 ש' 4-1).

שנית, המתלוננת ביקשה בהודעות כי העזרה לא תגיע באופן מיידי, והסבירה בעדותה כי חששה שמא הנאשם יחשוב שהיא שהזעיקה את העזרה בזמן שיצא את החדר (ע' 21 ו-37). ערה אני לכך כי מדובר בנערה צעירה, רגישה ותמימה. אלא שחרף מאפייניה אלה, התנהגותה זו אינה עולה בקנה אחד עם אדם אשר מונעים ממנו ליצור קשר עם הזולת והוא נתון בסכנה של ממש, ומשהצליח ליצור קשר, הוא מבקש לדחות את קבלת העזרה. סביר כי לו היתה המתלוננת באמת חוששת לחייה, לא היתה מבקשת מבני המשפחה להמתין לבוא הערב, כשהיא מצויה בסכנה ממשית, אך כדי שהנאשם לא ידע מי הזעיק את העזרה.

יצוין כי עקביא תעד בדו"ח כי משנכנס אל הבית הבחין במתלוננת ישנה בחדרו של הנאשם. הוא לא מצא מתלוננת הממתינה נואשות לחילוץ על ידי המשטרה, אף שאחיה כתב לה כי הוזעקה עזרה.

15. הנאשם לא הכחיש את נטילת הטלפון של המתלוננת, אך טען כי היא הרעישה עם הטלפון והפריעה לשנתו. לא שוכנעתי כי בשעות בהן היה מצוי הטלפון בידיה של המתלוננת, היא לא יכולה היתה להזעיק עזרה, כטענתה, ולא שוכנעתי כי החדר של הנאשם כה גדול עד כי לא הגיעה אל הטלפון.

16. **בפניי ניצבת בסופו של יום גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם. נוכח המתואר לעיל ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהעדה, לא מצאתי כי קיים "גרעין קשה" בעדות המתלוננת (ר' לעניין זה ע"פ 10100/07 מדינת ישראל נ' פריד שחאדה).**

ייתכן וניתן היה ליתן הסבר לכל אחת מהפירוכות השונות בגרסתה, ובכלל זה לכך שלא צעקה לעזרת

הוריו של הנאשם, לכך שלא ניסתה לצאת את הבית, לשיהוי שביקשה באשר להגעת העזרה אל הבית, לכך שלא טענה בהודעות הפייסבוק כי הנאשם היכה אותה, ועוד. ואולם בהצטרף הקשיים זה לזה, מתעורר קושי לבסס ממצא ברמת הוודאות הנדרשת על סמך עדות המתלוננת, והיא אינה יכולה לשמש בסיס להרשעה.

איני מתעלמת מקיומן של מספר ראיות חיזוק, ובהן עדות השוטר עקביא. המתלוננת סיפרה לו שהנאשם חנק אותה, והיתה לדבריו "מעט בוכיה" ומפוחדת. כן נראו סימני שריטות על צווארה (הנראות גם בתמונות - ת/1), והעד אף ציין כי לנאשם ציפורניים ארוכות (ת/6). גם בעת חקירתה במשטרה ציינה החוקרת כי היא מבחינה בשריטות עדינות על צווארה (ש' 29, נ/2).

לו הייתי נותנת אמון בעדות המתלוננת, היו חיזוקים אלו מסייעים להוכחת גרסתה. אלא שעדי התביעה הנוספים לא ראו בעיניהם את האלימות הנטענת, ואין בעדויותיהם כדי למלא את החסר שבגרסת המתלוננת על מנת להגיע למסקנה ברמה הנדרשת בפלילים.

אכן, לא נמצא הסבר לסימנים על גוף המתלוננת ולהודעות המצוקה ששלחה, ולא הוברר המניע לתלונה. ואולם הסימנים אינם מוסברים אף בגרסת המתלוננת, אשר טענה לחניקה ולא לשריטות, ובהעדר מניע, בודאי נוכח מערכת היחסים המורכבת שנחשפה בפניי, אין כדי להביא מיניה וביה לחיזוק גרסת המתלוננת.

עוד יצוין כי ברקע הארועים עומדת התנגדות משפחתה של המתלוננת לקשר בין בני הזוג, כפי שעלה מעדות אימה של המתלוננת וכן מעדויות המתלוננת והנאשם. יצוין בהקשר זה כי האם העידה כי כ-10 ימים בטרם הארוע, ב-5.2.14, הזעיקה את המשטרה לבית הנאשם כיוון שדאגה למתלוננת (ע' 11).

בדו"ח הפעולה של רס"מ זריהם מרדכי המתייחס לארוע (נ/1), עולה כי האם מסרה למשטרה כי **בתה מוחזקת בניגוד לרצונה בבית הנאשם**, אולם כשהגיעה המשטרה התברר כי בני הזוג ישנים, למתלוננת לא היתה כל תלונה, והשוטרים עצבוה במקום.

מכאן שכבר נטען בעבר כי המתלוננת מוחזקת בבית הנאשם בניגוד לרצונה, ואולם התברר כי אין שחר לטענה.

כאמור, לא מצאתי כי ראיות המאשימה מכילות את אותו "יש ראייתי" הדרוש לשם הוכחת האשמה, וזאת אף אם איני נותנת אמון גם בגרסת הנאשם. מאחר שאני מוצאת כי לא ניתן לבסס מסקנות ברך הנדרש, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

אישומים 2-4

17. כאמור בראשית הדברים, במסגרת התשובה לכתב האישום הודה הנאשם בעובדות אישומים אלו,

ובשלב הסיכומים נטען כי אין מחלוקת באשר להרשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית. ההגנה חלקה על הטענה כי מעשיו של הנאשם מקימים גם עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ופגיעה בפרטיות, שכן נטען כי השיחות נבעו מרצונו של הנאשם לחזור אל המתלוננת ודאגתו לשלומה של העובר (ע' 73). עוד טענה ההגנה כי המתלוננת בחרה לענות לשיחות הטלפון, וכי לא ניתן בגין שיחת טלפון אחת לייחס לנאשם עבירות שונות.

מנגד טענה המאשימה כי העובדות, עליהן לא חלק הנאשם, מלמדות כי חרף שתי הוראות שיפוטיות - הן בהליך המעצר והן בהליך במסגרת החוק למניעת הטרדה מאיימת, הפר הנאשם את הצווים ויצר קשר עם המתלוננת מספר רב של פעמים, על אף בקשותיה שיחדל להתקשר. כן ניגש הנאשם אל המתלוננת לאחר שהבחין בה ברחוב.

נטען כי לא ניתן לנתק את שלושת האישומים זה מזה נוכח סמיכות הזמנים ביניהם, וכי עובדות האישומים השלישי והרביעי מלמדות כי בתוך כ-24 שעות התקשר הנאשם אל המתלוננת למעלה מ-20 פעמים.

18. במסגרת פרשת התביעה הוגשו הודעות המתלוננת (ת/9 ו-ת/10), בהן סיפרה כיצד הנאשם הפר את הצווים שהוטלו עליו, חרף בקשותיה כי יחדל להתקשר, באופן התואם את האמור באישומים 2-4. כן ציינה המתלוננת, אשר לא נחקרה אודות אישומים אלו בבית המשפט, כי בכל שיחת טלפון אמרה לנאשם כי תתלונן כנגדו במשטרה, אולם הדבר לא מנע ממנו להמשיך ולהתקשר אליה.

במסגרת חקירותיו במשטרה (ת/7 ו-ת/8), הודה הנאשם במעשים המיוחסים לו. כאשר נשאל מדוע הפר את הצו, השיב "כל כך התגעגעתי וכל כך רציתי לדעת מה עם העובר. אבל, לא הלכתי אליהם הביתה. דרך האוטובוס ראיתי אז אמרתי שאלך לדבר איתה" (ת/7, ש' 22), והתחייב שלא להפר עוד את הצו.

כשנשאל מדוע אמר למתלוננת כי ברצונו לחזור אליה, השיב הן כי רצה לחזור אליה, והן כי מעשיו נבעו מדאגה (ת/8, ע' 2).

גם בבית המשפט העיד כי פנה אליה שכן - "היה געגועים אליה וגם את האחריות" (ע' 51, ש' 23). הוא טען כי נכנס אחרי המתלוננת למקדונלדס מתוך דאגה לשלום העובר (ע' 48), וכשאמרה לו המתלוננת כי אינה רוצה בקשר עימו, עזב את המקום.

באשר לאישום השלישי טען כי התקשר שכן רצה לדעת על ההריון (ע' 48), והכחיש כי התקשר 9 פעמים (ע' 54 ש' 29). למותר לציין כי נוכח הודאת הנאשם בטענות העובדתיות, באמצעות בא כוחו, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את העובדות הנטענות במסגרת אישומים אלו.

הנאשם לא הסביר מדוע, אם דאג לעובר, לא פנה באמצעות עו"ד או צד שלישי, ומדוע עד מועד הדיון לא עשה דבר על מנת לדעת מה מין הילוד, מה מצבו, ולא ביקש לראותו מעולם.

19. לכל אחת המעבירות בהן הואשם הנאשם רציונלים שונים, והעבירות אינן חופפות.

העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק קובעת:

"המשתמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

עסקין בעבירת התנהגותית, במסגרתה די במודעותו הסובייקטיבית של הנאשם לכך שהשתמש במיתקן בזק, ולאפשרות השימוש שעשה עלול לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז.

ברע"פ 10462/03 **הלינור הראר נ' מדינת ישראל** נקבעו מבחנים להתגבשות יסודות עבירת ההטרדה, ונקבע כי **העבירה יכולה להתגבש הן אם התקיימו מספר רב של שיחות, והן אם תוכן השיחה היה מטריד ("מבחן פיזי ומבחן תוכני")**

בית המשפט העליון חזר לאחרונה על ההלכה ברע"פ 2472/14 **כורש נגיד חליל נ' מדינת ישראל**, בו נדון עניינו של נאשם אשר כבעניינו הורשע בשל ביצוע שיחות טלפוניות אל המתלוננת, תוך הפרת צו הגנה שהוצא על ידי בית המשפט לענייני משפחה. נקבע כי שימוש במיתקן בזק בכמות גדולה ומופרזת עשוי לקיים את העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, אף כאשר התוכן של השיחות אינו מטריד או מאיים. יצוין כי הנאשם הורשע הן בהפרת הוראה חוקית, והן בעבירה על חוק הבזק, ללמדנו כי הפרקטיקה הנוהגת הינה אכן להאשים בגין אותו מעשה הן בהפרת הוראה חוקית, והן בעבירה על חוק הבזק (ור' גם רע"פ 7047/11 בענין גרבר בסוגיות אלו).

יוטעם כי בעניינו הנאשם הודה כי התקשר אל המתלוננת מספר רב של פעמים. נוכח האמור לעיל, אני מוצאת כי נוכח מספר השיחות הרב, פרק הזמן הקצר בו בוצעו, ואמרותיה המפורשות והחוזרות של המתלוננת אל הנאשם כי תפנה למשטרה באם ימשיך להתקשר אליה, הרי שאף אם תוכן השיחות עצמו אינו מאיים או מפחיד, התנהגותו גרמה למתלוננת לכל הפחות לפגיעה הטרדה ורוגז, ולפיכך עבר הנאשם במעשיו גם על חוק הבזק.

20. חוק הגנת הפרטיות מונה רשימת מקרים המהווים פגיעה בפרטיות, ומגבשים עבירה בהתאם להוראת סעיף 5 לחוק זה. אחד המקרים הקבועים בחוק הינו:

" 2. פגיעה בפרטיות מהי

פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה :

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת ; "

בע"פ (מחוזי ת"א) **71758/04 א. ר. ק. נ' ברוריה שויצר**, נדונה הטענה כי לא ניתן להאשים בעבירה לפי חוק הגנת הפרטיות בגין מעשה עבירה לפי סעיף 30 לחוק הבזק. כן נידונה השאלה האם התקשרויות תכופות הינן בגדר "הטרדה אחרת" בהקשר של החוק להגנת הפרטיות. נקבע:

"אין ספק שהמעשים האמורים מהווים הטרדה, כמשמעותה המקובלת של מילה זו: "בלשון פשוטה, דומה כי הטרדה היא יצירת אי נוחות, המסיחה את דעתו של אדם מענייניו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול, והתעסקות בנושא הטרדה" (פס"ד הלינור, שם, פסקה (7)). במילים אחרות, הטרדה פוגעת בשלוות נפשו של המוטריד. בפס"ד הלינור נאמר, ברחל בתך הקטנה, כי "שלוות נפשו של אדם היא פרטיותו" (שם, פסקה (1)); ועוד הזכיר בית המשפט את "האינטרס הנעלה - לשלוות הנפש שלא להיות מוטריד" (שם, יא(5)). לאמור לעיל נוכל להוסיף את דברי השופט ש' לזין, בפסק דין ועקנין: "...מסכים אני לדעתו של חברי הנכבד, השופט בך, שאין מניעה לחפיפה בין עבירות של פגיעה בפרטיות לפי סעיפים (1)2 ו-5 לחוק הגנת הפרטיות (להלן: החוק) לבין עבירות אחרות; כך, למשל, עבירה היא לפי סעיף 30 לחוק הבזק, תשמ"ב-1982, להשתמש במיתקן בזק "באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין...", ולא הייתי רואה מניעה להאשים מי שהטריד כאמור גם לפי סעיף (1)2 לחוק".

כאמור, במסגרת האישום השני התקשר הנאשם אל המתלוננת ומשענתה ניתק את השיחה. במסגרת האישומים השלישי והרביעי התקשר אליה מספר רב של פעמים, ועל אף הפצרותיה כי יחדל להתקשר המשיך לעשות כן, אף כאשר ציינה המתלוננת בפניו כי אינה מעוניינת בקשר עימו וכי תיפנה למשטרה באם ימשיך להתקשר אליה.

אין ספק כי השיחות המרובות והתכופות גרמו למתלוננת לאי נוחות, דאגה, והתעסקות בנושא, ובכך הפר הנאשם את פרטיות המתלוננת.

21. נמצא כי הנאשם הפר באופן בוטה ותדיר את הצווים שהוטלו עליו, ועל אף הפצרותיה של המתלוננת לא חדל להתקשר אליה. בכך הפר הוראה חוקית, פגע בפרטיות המתלוננת, והטרידה באמצעות מתקן בזק.

לא ניתן להתייחס אל המעשים כאל מעשה אחד, או כאל מעשים המקימים עבירה אחת, שכן כאמור לעיל לכל אחת מהעבירות הנדונות רציונל שונה.

22. סיכומו של דבר - אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום הראשון, ומרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישומים 2-4.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ה, 19 פברואר 2015, במעמד הצדדים